

da Medgangen vendte sig til Modgang. Jeg maa tilstaa, at det efter en saadan Fremstilling intet Under er, at det danske Folk maa betakke sig for at modtage nye Raad af en saadan falsk Profet, som jo snarere skulde brændes paa Baalet offentlig; men jeg kan samtidig heller ikke heroverfor nægte mig den Fornøjelse at citere blot et Par Linier af dette forfærdelige Folkeforførelsesværk „Fortid og Fremtid“ for dette høje Ting. Ærede Medlemmer vil erindre, at paa det Tidspunkt var Danmark opfyldt af en evindelig og højt lidenskabelig Diskussion om, hvorvidt man skulde være stemt for engelsk Aand eller fransk Aand eller tysk Aand, eller jeg ved ikke hvad. Min Forbrydelse bestod da deri, at jeg heroverfor sagde følgende: „Lad os holde op med disse Drøftelser, lad os ikke for andre glemme os selv. Ingen vil synge for os, naar vor Tørn kommer. Vi burde vide det fra tidligere. I en Verden af Haardhed skal vi klare for os selv. Opfyldelsen af Nationens samlede Kraft, det er, hvad vi trænger til. Det er vor Pligt, vi skal alle arbejde med paa dette Maal, vie det hele vor Kærlighed, hele vor Forstaaelse. Hvis vi, smaa som vi er, vil hævde os og gaa frem, har vi ikke Raad til planløs Splittelse, endsige til Snylttere, hverken af Mennesker eller Interesser.“

Saaledes var Aanden i dette Skrift. Det var en Appel om at komme bort fra Børsspil, Gullaschanvid og Selvgivelse til Fordel for højere og stoltere Idealer. Fulgte man da de Raad, jeg der gav, siden man nu vil drage mig til Ansvar? Nej, desværre nej! Ingen har selvfølgelig Ret til at vente afgørende Resultater af et lille Skrift, baaret af Ungdommens Idealer, og jeg er sandelig ikke personlig krænket, fordi Udviklingen ikke gik den Vej, jeg ønskede. Det forekommer mig derimod, at jeg har Grund til at føle mig personlig krænket, naar man nu til Brug eller rettere Misbrug i en politisk Debat vil gøre mig ansvarlig for det va banque Spil og for Ulykker, som jeg netop har advaret imod.

Jeg synes selv, at denne Fremdragen af min lille Pjece er saare umotiveret, men naar den endelig skal frem, vil jeg ogsaa erklære, at jeg gerne den Dag i Dag overtager Ansvaret for i en forvirret og tøjlesløs Tid at have rettet en Appel til min Nation om at kaste den evindelige Mistillid til sig selv, Smaaligheden og den indbyrdes Skinsyge over Bord til Fordel for en ny og stoltere Aand. Og naar alt kommer til alt, er mit Arbejde for en aktiv Handelspolitik jo intet andet, og jeg

gentager derfor fra dette Sted og paa dette Tidspunkt den samme Appel om Samarbejde og Fordragelighed indtil, Storsyn og Uforfærdethed udadtil.

Lad os stille disse Krav til os selv, Regering og Rigsdag, og lad os saa gaa ud og vække vort Folks Dygtighed, Indignation og aartusindgamle Selvhævdelsestrang. Thi Verden har erklæret os Krig, og vi maa tage den.

Simonsen: Jeg vil gerne bringe den højtærede Statsminister en Tak for det velvillige Svar, han gav mig paa mine Udtalelser angaaende Inddrivelse af de smaa næringsdrivendes Laan; det vil sikkert vække Tilfredsstillelse, at Staten ikke tilsigter at gaa haardt frem ved Inddrivningen af disse Laan, at man ikke tilsigter at ruinere dem, som bevislig ikke kan betale.

Desværre har jeg ikke Anledning til at takke to af de øvrige Ministre, som udtalte sig i Anledning af mine Henvendelser. Jeg sigter til den højtærede Trafikminister og den højtærede Justitsminister. Det forekommer mig endog, at den sidstnævnte optraadte unødigt skarpt overfor mig i Anledning af mine Henvendelser.

Med Hensyn til Transporten af Dyr har jeg paavist, at Statsbanerne maatte bære Ansvaret for det Dyrplageri, der finder Sted rundt omkring i Byerne som Følge af, at Statsbanerne ikke vil køre Kreaturladningerne fra Stationerne til Byernes Kvægtorve og Slagtehus. Den højtærede Trafikminister vedkendte sig at have bemærket, at det ikke saa godt ud, men denne Kritik skulde ikke gælde Statsbanernes Holdning, som jeg havde troet, men derimod, at der ikke allerede er opnaaet en Overenskomst mellem f. Eks. Aarhus Kommune og Statsbanerne angaaende denne Transport. Denne Udlægning forstaar jeg ikke. Den højtærede Trafikminister maa gaa ud fra en fuldstændig forkert Forudsætning, naar han kan mene, at Aarhus Kommune eller det offentlige Slagtehus i Aarhus har nogen som helst Forpligtelse her eller bærer noget som helst Ansvar. Aarhus Byraad, Slagtehus og Kvægtorv har intet med denne Sag at gøre økonomisk, de har ikke anden Interesse i den end den samme, ud fra hvilken jeg her har talt: Medfølelse med Dyrene. En Deputation med Formanden for Aarhus Amts Landboforening i Spidsen henvendte sig til Statsbanerne, og det var som Følge af denne Henvendelse, Statsbanerne stillede et fuldstændig meningsløst Krav til Aarhus Kom-